

Obvykle přichází nečekána

Šine se neviděna, odzadu, od lesa. Cestou štitivým zrakem přehlédne latríny. Vystřelí obočí nad tlející vodou v lavorku, kam občas táborníci smočí prst jdouce ze záchoda zpět do tábora, povytáhne nohu z mokřiny, blahosklonně přikývne na „brýdenpani“, kterým ji počasuje kolempěchající hošiček s hořcem na hrudi – ale počkat: „Ten kluk měl za ušima! Špinu! Měl tam špinu, pane vedoucí. Tábořiště máte podmačené, už třetí den prší, vím. Zdravotní dokumentace jakžtakž v pořádku, skoro se divím, že v tomhle počasí jen dvě rýmy. Marodku ovšem s ošetrovnou spojovat nelze. A vymyslete nějaký pořádný sušák, nad těmi kamny to není ideální.“

Pssssssssssss... Mokrý kapka z pohorek dopadne na rozpálenou plechovou pokličku a mocně zasyčí. Vedoucí sebou trhne: žena v poněkud již zablácených botkách a kostýmku zahaleném levnou průhlednou pláštěnkou cosi usilovně píše na táborovém stole. V tu chvíli nevnímá.

„Bude to za pět stovek,“ povzdychne si a dodá: „Však vy víte za co!“ Vedoucí horlivě hrabe v umolousané táborové peněženke. Pokuta, to je vlastně taková katarze. Dokonáno jest. Za pět kilo, ještě že ne za víc! „S mytím rukou po použití hajzlíku fakt musíme něco dělat,“ mumlá sebezdrcujícím šéf tábora a jedna tábořová večere, třeba proletářská, putuje zpátky do státní kasy. „Vy matějové,“ burácí za chvíli, když byl hygieničku vypoklonkoval z tábora, na službu dne. „Proč jste nevyměnili ráno vodu? Takovej humus! Budem žrát brambory, lotři!“ Za chvíli se vedoucí uklidní. Voda nebyla měněna už dva dny, nezkontroloval to ani on, ani nikdo z jeho kolegů, a kdyby se paní doktorka bývala podívala do týpek, zle by to dopadlo.

Tuhle situaci musí důvěrně znát každý druhý vedoucí tomíků. Táboření, tedy jde-li o táboření více než 20 osob, podléhá celé řadě norem. Hygienické normy do táboření zasahují vždy a jejich obejití lze přirovnat k balanci na okraji pěkně strmé strže. Stejně tak jako

neohlášení tábora příslušné okresní hygienické stanici před jeho zahájením a to, že vedoucí prostě nereší problém se zásobováním dětí pitnou vodou. To, co tolerovat při tří denním výpadu do malebného koutu naší země, stává se při dlouhodobém táboření problémem. Dovedeno do extrémů: stačí pak pár dní deště, uplakané esemesky mazánku domů, hysterická matka – prvníčka (tj. ta, která má dítě první měsíc v oddíle a hned ho pošle na tábor!) – a neštěstí je tu. V hodně apokalyptickém případě se můžete ocitnout v TV Nova, která váš krutý tábor ráda rozmázne. Rozzuřený hygienik vykáže takový neohlášený tábor ze svého okresu jako archanděl Gabriel Adama a Evu z ráje. Vymlouvejte se potom na hada!

Základní normou, o které bylo popsáno mnoho papíru a kvůli které noviny čas od času šturmovaly na poplach, je vyhláška 106/2001 Sb., která pojednává o hygienických požadavcích na zotavovací akce pro děti. Její přijetí doprovázely – jak výše řečeno – vzruchy a výkřiky. Snad poprvé v bezmála stoleté historii táboření v českých a moravských zemích se státní úředníci ptali nás, táborníků, jak věc vidíme. Alespoň něco z toho, co jsme jim poradili, ve vyhlášce použili. Vyhlášku je třeba si důkladně přečíst. Dá se s ní žít. Pokud se tedy smíříme s tím, že musíme před započítáním tábora

zabezpečit nejen perfektní zdroj vody na pití, ale že musíme zjistit, zda voda v potůčku či říčce je vhodná ke koupání, abychom nemuseli pro naše táborníky zřízovat umyvadla a sprchy. Pokud se nebudeme zbytečně trápit tím, jak ubytovat sourozence zvyklé z domova spát v jedné ložnici (zvláště pokud je to navíc prání rodičů!) a neporušit nařízení, že děti mají spát odděleně podle pohlaví, pokud si uvědomíme, že požadavek na mytí rukou v tekoucí vodě lze naplnit namontováním dávkovacího kohoutu na běžnou bandasku, „máňu“, není ve vyhlášce nic katastrofického. Rozumný hygienik pochopí, že začínající oddíl má prozatím peníze jen na jednu várnici (řečí vyhlášky „krytou nádobu s výpustným kohoutem“) a že čaj pro hladovce, totiž čaj hořký, který je v malém kotlíku, není tragickým přestupkem, ale táborovou nutností. Rozumný hygienik tábora nenapaří pokutu, když na klasickém podsadovém táboře potká službu, jak s polní lopatkou maširuje k latrině. Rozumný hygienik ví, že doplnit na latrínu toaletní papír a vyměnit vodu na umývání rukou stejně jako zaházet nezaházená hovínka patří k povinností táborové služby od nepaměti a nikdo na to nikdy neumřel a bohdá neumře.

Když ovšem narazíte na dogmatika, hlupáka nebo suchara, braňte se. Hygienik je placen z vašich daní, a pokud by vám náhodou vyhrožoval, že vám tábor zavře či příští rok nepovolí, nezapomeňte, že jste dospělí a hrdí občané, daňoví poplatníci, navíc dobrovolníci, kteří za práci s dětmi nevidí ani kačku. Vyhláška je papír, který má být aplikován rozumně a přiměřeně, rozhodně neslouží k tomu, aby vás někdo šikanoval.

Budme ale optimisty. Víme, že mezi hygieniky není o nic větší procento sucharů, hlupáků a dogmatiků než mezi námi ostatními. Kdo poruší jasně daná pravidla (jako náš vedoucí na začátku této kapitoly), bude potrestán. Ostatním budiž vyhláška světlem a majákem, ostatně jako mnoho dalších vyhlášek, dekretů a patentů, kterými osvětlené vlády už od dob Marie Terezie pečují o blaho svých poddaných. Vždyť bez vyhlášek by to byla nuda!

Tomáš Novotný
z knihy *Boty do hor*, vydal A-TOM

Hygienik kontra táborníci

rozhovor s MUDr. Martou Tmějovou,
spoluautorkou vyhlášky 106/01 Sb.

Jaké jste získala po letošním létě nebo celkově po jednom a půl roce zkušenosti s platností nové vyhlášky?

Vyhodnocení průběhu letní dětské rekreace bude hotové koncem října. Z vlastních zkušeností mohu říci, že vyhlášku č. 106/01 Sb. o hygienických požadavcích na zotavovací akce pro děti provozovatelé znají. Zotavovací akce proběhly bez větších nedostatků, také situace v nemocnosti dětí byla vcelku příznivá. Závěrečná zpráva o průběhu letní dětské rekreace v celé ČR bude uveřejněna na www.mzcr.cz

Pozorovala jste nárůst nějakých konfliktů či rozepří mezi hygieniky a provozovateli dětských táborů?

Z vlastních zkušeností ne, celkově lze vyhodnotit až ze zprávy za celou republiku.

Které body vyhlášky jsou pro provozovatele dětských táborů nejméně „skousnutelné“, které se nejčastěji porušují, obcházejí?

Vzhledem k tomu, že většina povinností je přenesena přímo na provozovatele, neznalost některých právních předpisů nutí provozova-

tele, ty pečlivě, získávat informace od hygienických stanic. Jsou i tací, kteří hledají jinou cestičku a snaží se daná pravidla obcházet.

K problematičtějšími oblastem patří zajištění zdravotně nezávadné pitné vody, zajištění stravování, zdravotní dokumentace, rozlišení, zda se jedná o zotavovací akci nebo jinou podobnou akci.

Tvorba právních norem není nic jednoduchého, žádný právní předpis neošetří problematiku do

všech detailů, snaha vyhovět požadavkům jedné strany vyvolá vlnu nevole od dalších, jedno nevhodné slůvko umožní různý výklad, to jsou úskalí se kterými se stále potýkáme. V současnosti probíhá na základě zkušeností a připomínek novelizace jak zákona č. 258/00 Sb., tak vyhlášky č. 106/01 Sb.

MUDr. Marta Tmějová,
KHS Hradec Králové
Ptal se Tomáš Novotný

Téma

Původním tématem tohoto čísla Archy byly tábory a letní činnost sdružení dětí a mládeže. Jenže v polovině léta přišla velká voda – a smetla v mnoha případech nejen plány, ale také vytopila spoustu kluboven a táborů a zničila vybavení, které děti a mladí lidé k činnosti ve volném čase potřebují. Ale o tom se dočtete na dalších stránkách...

Povodně aneb jak to viděli mladí hasiči

1) Zasahovali jste už dříve v nějaké náročné akci?

2) Jak Vám bylo, když jste se dozvěděli, že půjdete zasahovat při povodních?

3) Překvapilo Vás něco? Co?

4) Změnila tato právě prožitá zkušenost nějak váš život?

Láda, 19 let, student VŠ, k SH ČMS přišel jako dorostenec před 4 lety:

1. Ne
2. Necítil jsme nic výjimečného, chtěl jsem pomoci.
3. Překvapil mě silný zápach z bahna a jeho množství. To jsem skutečně nečekal.
4. Ne, nijak výrazně. Jen mě překvapilo, že je nás tolik. Čísla na papíře vám nic neřeknou, ale když jsem se na povodních rozhlédl

kolem sebe, byli dobrovolní hasiči všude. To bylo fajn.

Milan, 18 let, student SOU, u SH ČMS je od svých 5 let, nyní pracuje jako vedoucí družstva MH:

1. Ne, jen jsem se několikrát účastnil cvičných poplachů – námětových cvičení našeho okrsku.
2. Normálně. Prostě naše vedoucí zavolala, že máme výjezd na povodně, tak jsme jeli. Nijak zvlášť jsem o tom nepřemýšlel. Je nás tam potřeba, jedeme. V podstatě jsem to vnímal, jako když jedeme třeba na hasičskou soutěž. Jen jsem si pečlivěji připravoval věci s sebou.
3. Bahno a špína.
4. Dost jsem se naučil. Práce s technikou je při skutečném zásahu jiná,

než při nácvičku nebo soutěži. Je to pro mě cenná zkušenost.

Honza, 19 let, student VŠ, u SH ČMS je od svých 6 let, pracuje jako vedoucí družstva MH:

1. Ne, jen u cvičných poplachů.
2. Zodpovědně, cítil jsem se dospělejší, že už jsem konečně vyrostl, že mě naši chlapi z jednotky vezmou s sebou.
3. Výška vody a bahno. A taky lidé, co je to postihlo, byli fajn. Obdivoval jsme je, s jakým klidem to zvládali.
4. Trochu. Poznal jsem, že v životě mnoho věcí závisí jen na lidech samotných. Někteří se vám dlouho jeví jako velcí borci, a když mají vše hodit za hlavu a jít pomáhat, jaksí chybí. Ptal se MHN

V době letních prázdnin si mnozí z nás mnohem více než kdy jindy uvědomují, že existují lidé, kteří svůj volný čas a energii věnují dětem a mládeži. Máme je totiž přímo před očima: nejrůznější dětské skupinky s vedoucími potkáte téměř všude – v lesích, na loukách, v historických objektech, na vesnicích, ve městech. Na spokojenost dětí s průběhem letních táborů má velký vliv osobnost vedoucích. O vydařených táborech, kterých je většina – přibližně 2500, se moc nepíše. O těch průšvihových se v novinách občas dočteme.

Ještě méně se ví o tom, že existují velmi neformální akce, při kterých si vedoucí sdělují a vyměňují praktické i teoretické zkušenosti a znalosti. Praha se o vikendu 8. až 10. listopadu 2002 stane osmým městem každoročních setkání vedoucích dětských kolektivů a pracovníků středisek volného času. Hlavní město bude více než tisícovku domácích i zahraničních delegátů hostit poprvé v novodobé historii této akce. Celostátní vzájemná (velká, vrcholná) výměna zkušeností (CVVZ) – jak se setkání jmenuje – se oficiálně koná od roku 1992. Historie

CVVZ

PŘÁTELSTVÍ ROZRŮZNĚNÝCH aneb

Největší fórum všech, kteří pracují s dětmi a mládeží - Celostátní velká výměna zkušeností

však sahá mnohem dál, do ilegálních srazů konaných už před listopadem 1989.

„CVVZ je největším fórem všech, kteří ve volném čase pracují s dětmi a mládeží,“ říká Pavel Hofrichter z Turistického oddílu Bobříci v Praze 10. „V přípravném štábu je asi 30 lidí z nejrůznějších organizací, např. z Pionýra, Junáka, ČSOP, YMCA, NICEM, DTA, ČTU a máme podporu Ministerstva školství mládeže a tělovýchovy,“ uvádí Pavel Hofrichter spoluorganizátory. On sám má s podobnými akcemi velké zkušenosti, například z Bambiriády.

Smyslem celostátní výměny zkušeností je poznávání nejrůznějších forem a metod práce s dětmi a mládeží napříč organizacemi, věkovými i zájmovými skupinami, regiony i státy. CVVZ je místem inspirace i konfrontace názorů a zkušeností desítek malých i velkých organizací, spolků a klubů. Setkání se pravidelně zúčastňují jak vedoucí přímo z praxe, tedy oddílů, kroužků, klubů, tak pracovníci ústředí našich největších dětských a mládežnických organizací. V průběhu novodobé historie si CVVZ získala respekt ministerstva školství mládeže a tělovýchovy i profesionálních pracovníků s dětmi a mládeží.

„Je to praktické naplnění vize jednoho ze zakladatelů těchto setkání - Jana Šimáně-Galéna o přátelství rozrůzněných,“ dodává Hofrichter.

Motto „Dnem i nocí – stovka věží“ vyjadřuje záměr pořadatelů – letošní CVVZ chce účastníkům nabídnout více než stovku zajímavých programů (seminářů, dílen, diskusních fór) a navíc desítky

dalších doprovodných aktivit (burzy, promítání, výstavky, prezentace, prodej...).

CVVZ je již tradičně založena na seminářích a dílnách z oblastí jako celoroční činnost, tábory, hospodaření oddílů, psychologie dítěte či sporty a hry. Mezi zajímavosti, které budou letošním účastníkům v programu nabídnuty, patří například:

Hry a cvičení v přírodě * Horolezecká stěna a trenažér JAKUB * Výtvarné dílny * Tábor v pravěku * Jóga * Duchovní výchova * Lesní zákon * Povídaní o luku * práce s honáckým bičem * Simulační hry * Etapovky zimních táborů * Jak napsat projekt * Sebeobrana * Hry v přírodě * Zákon o ochraně přírody * Lukostřelba * Přežití * Práce s dětmi z DD * Bubnování * Indiáni * Turistické mapy * Etika a odpovědnost * Táborové stany * Táboření, pobyt v přírodě, putovní tábor * Orlí pera * Organizace akcí

pro veřejnost, soutěží atp. * Hry a hlavolamy – s Alenkou za zrcadlem * Filozofie pobytu v přírodě ...

Tradicí jsou i **diskusní fóra**. Letos jsou zařazena tato:

- Práva dítěte,
- Diagnóza: Dobrovolník,
- ČRDM a spolupráce sdružení,
- Krok od Evropské unie,
- Informace, zpravodajství, informační toky,
- Kdo chce vzdělávat, musí vědět a umět.

Součástí letošního CVVZ bude **EKOCVVZ – část věnovaná ekologické výchově**, která se bude odehrávat v prostorách a okolí ekocentra Toulcův dvůr, bude mít vlastní semináře a dílny, bude však plnohodnotnou součástí pražské CVVZ a zůstane možností jejího prolínání s dalšími programovými aktivitami.

CVVZ však není jen o dílnách, seminářích a diskusních fórech. Součástí akce je i různorodý **doprovodný program** (výstavky, prezentace, čajovna, videopromítání, ...).

- Čajovna – pro inspiraci nebo načerpání nových sil mají účastníci možnost posedět tradičně na zemi nebo u stolku v čajovně. Na ochutnávku budou připraveny černé, polofermentované, zelené

CVVZ České Budějovice 2000

i speciální čaje.

- Videokino - promítání videopříspěvků od účastníků CVVZky.
- Herna deskových her.
- Místnost Březového Lístku
- Burza námětů a materiálů

Výstavy ze života oddílů jsou samozřejmostí a nevyčerpatelnou zásobárnou zajímavých nápadů na akce, hry, život oddílů. Letos budeme soutěžit o nejzdařilejší výstavy, které odměníme knihami nakladatelství PORTÁL. Pro účastníky, kteří chtějí představit svou činnost, máme neomezené množství polystyrenových nástěnek (nutno předem nahlásit počet). Připravujeme ucelenou výstavku **RETRO CVVZ** s vernisáží v sobotu za účasti organizátorů předešlých ročníků akce. Naleznete zde materiály, dokumenty, fotografie, zpravodaje z historických akcí CVVZ. Odezvu již máme od pořadatelů z Náchoda, Brna, Kladna, a další se jistě přidají.

Na akci budeme mít tradiční i nové prodejce materiálu, knih a vybavení pro dětské oddíly. Uvažujeme o výstavě stanů.

Všechny informace jsou na www.cvvz2002.cz

Základnou pro účastníky CVVZ 2002 se stane škola K Miličovu na pražském Jižním Městě. Organizátoři ji vybrali jednak díky vstřícnému postoji k celé akci a také proto, že nabízí dostatečné prostory, tři tělocvičny, dvě jídelny, učebnu s připojením na internet a velkorysá venkovní sportoviště. Škola je navíc snadno dostupná městskou dopravou (metro, bus) a v jejím blízkém okolí je přírodní

CVVZ Brno 1999

park s rezervací Miličovské rybníky. Program však bude probíhat ještě na dalších místech, kam bude účastníky vozit autobusová kyvadlová doprava: Ekologické centrum hl. města Prahy Toulcův dvůr, Lezecký trenážer JAKUB, DDM Praha 4 a místní ZUŠ. Celostátní výměna zkušeností je určena pro všechny dospělé, kteří se ve volném čase věnují dětem a mládeži. Pokud k nim patříte a máte zájem se akce zúčastnit, neváhejte a přihlaste se.

Spodní věková hranice pro účast na CVVZ 2002 je **minimálně 16 let** v době akce. Výjimky lze řešit pro patnáctileté, na doporučení vedoucího oddílu či organizace přímo se šéfem akce Bobrem na e-mailové adrese info@cvvz2002.cz.

Přihlášku je možné podat **přes internet nebo poštou**. Přihláška přes internet má mnoho výhod, nejzásadnější je možnost průběžně měnit a doplňovat vlastní program až do poloviny října. Pokud přijedete nepřihlášení, je to možné pouze v rámci volných kapacit.

Účastnický poplatek

290,- Kč pro přihlášené do 15. října, 24:00,
350,- Kč pro přihlášené do 31. října, 24:00 a
400,- Kč pro přihlášené později (během listopadu do začátku akce a v jejím průběhu).

Na CVVZ můžete dorazit v pátek 8. 11. od 17:00 hodin.

V neděli bude provoz ve škole ukončen ve 12 hodin (nutno opustit školu). Odpoledne je vyhrazeno na individuální prohlídky Prahy.

Ubytování je klasicky zajištěno ve třídách nebo v tělocvičně na zemi a vyžaduje vlastní spacák a podložku, **přezůvky**. Stravování je zahrnuto v účastnickém poplatku.

Po celou dobu akce platí prohibice

týkající se alkoholu a dalších drog. Za samozřejmost pokládáme, že **vypnete svůj mobil, nebo ho ztlumíte na tichý provoz** a schováte hluboko do batohu.

Nezapomeňte si tedy:

Spacák, podložku, přezůvky, blok, tužku, peníze, doklady, materiály pro prezentaci, boty do tělocvičny (speciální povrch), případně další potřeby, zmíněné u konkrétních programů - viz www.cvvz2002.cz.

Burza nápadů...

Máte doma diplomy z povedené celotáborovky, zajímavé herní plány, pravidla her, které se hrají jen u vás?

Věříme, že ano, a k tomu jistě mnoho dalšího osvědčeného materiálu, o který by stálo za to se rozdělit a nenechat ho jen dožít v archivu. Na letošní CVVZetce budeme mít vyhrazenou místnost právě pro materiály tohoto typu – burzu nápadů. Její obsah záleží hodně právě na vás, účastnících. Kromě výše uvedených věcí se zde mohou objevit zpěvníky, táborové dokumentace, použitý materiál, rekvizity, počítačové programy (databáze členů, her, hospodaření... – vše samozřejmě prázdné), nabídka táborové základny či tábořiště... zkrátka vše, co vás napadne. Materiály je možné přinést ve vytištěné i elektronické podobě. Bude k dispozici kopírka i počítač pro přehrávání na diskety, které bude možno na CVVZ k tomuto účelu zakoupit.

Také ČRDIM se opět představí na CVVZ

CVVZ Olomouc 2001

Kudy do novin? Tudy!

Člověk se může dostat do novin dvěma způsoby. Buď se tam o něm bude psát, nebo tam bude psát on. Cennější je samozřejmě ten způsob první – tedy, usoudí-li noviny, že jste ve vědě, ve sportu, v kultuře či v jakékoliv práci dokázali něco ohromného a že by se bez textu o vás list neobešel. Chcete-li být v novinách rychleji, riskujete, že se stanete novinářem!

František Gel (1901 - 1972)

Tolik řádky klasika české žurnalistiky, které si jako motto k publikaci Budeš v novinách vybral Rudolf Křesťan, tehdy redaktor časopisu Mladý svět (knihu vydalo nakladatelství Albatros v roce 1976 v edici Objektív). Chce-li někdo, aby se o něm v novinách psalo, pak musí dokázat něco opravdu výjimečného a novináři jej (možná) navštíví a napíší o něm. A nebo téhle situaci pomůže, a napíše o tom, co mu připadá zajímavé, sám.

Proč novináře „nezajímáte“ (nebo „nezajímáme“)?

Novinářská profese je profese jako každá jiná. Tudiž ne každý má schopnost sdělit ostatním to, co chce, tak, aby je to zaujalo. A tak jako každý z nás neumí vymetat komíny, neumí ani každý napsat článek. Ale stejně, jako se neočekává, že budete umět odstraňovat saze, není třeba, abyste zvládli sepsat fejeton či dokonce pozoruhodnou reportáž. Ale... jak dát veřejnosti vědět, že děláte s dětmi či mládeží ve volném čase to či ono? O tom, co má na starosti dejme tomu sportovní redaktor, netřeba diskutovat. Též redaktori kulturních či zahraničních rubrik mají v náplni své práce jasno. A pak je tu ještě tzv. domácí zpravodajství. Pojem téměř všeobsahující: školství, ekologie, zdravotnictví... Je jasné, že v zástupu těchto témat je volný čas dětí skutečně jakousi popelkou. Novináře, kteří by měli v náplni své práce „jen“ volnočasové aktivity, budete hledat těžko a domnívám se, že jej nenajdete.

Čím a jak upoutat?

Chcete-li upoutat pozornost těch „ostatních“, pak je třeba umět něco nabídnout. Ne, nemám na mysli nějakou tu lahvinku či kávičku. Myslím nabídnout takové informace, které zaujmou. Například, když nás oslovili z organizace AFS, abychom zveřejnili základní údaje o jejich činnosti, řekli jsme si ano, to je hezké, že studenti jezdí do exotických zemí a žijí tam v rodinách a jiní studenti jezdí zas k nám, ale... Bude tato obecná informace čtenáře zajímat? Snad některé a trochu. Požádali jsme je o příběh od některého ze studentů. Ten, který záhy doputoval, nám takřikajíc vyrazil dech. Jmenoval se Na zkušené v Hongkongu. Text byl na naše zvyklosti příliš dlouhý (devět rukopisných stránek), ale byl tak zajímavý, že jsme jej zveřejnili celý. Jen pro lepší orientaci čtenářů jsme doplnili mezititulky. Znovu a znovu jsme četli dobrodružný příběh pražského studenta u jeho „adoptivních rodičů“ a udivovalo nás, že něco takového netisknou v celostátním tisku. Jenže... to by se o tom museli někde dozvědět. Kdy a kde? Zkusili jsme - byť bez naděje na nějaký úspěch, upozornit na stránky www.adam.cz redaktorku celostátního deníku. Klikla si na článek, začetla se a během pár dní kontaktovala onu organizaci. Záhy přišlo poděkování:

„Vážená paní Páleníková, ráda bych Vám dodatečně poděkovala za zveřejnění HKG „reportáže“. Z Michala Rosáka se stala rázem hvězda, ozvaly se dokonce jedny prestižní noviny se zájmem o více informací. Opravdu si velmi vážíme Vaší ochoty a spolupráce. Včera mi donesla do kanceláře jedna paní profesorka dvě slohové práce, které napsaly naše studentky, když byly na programu v České republice. Jedna je Američanka a druhá Japonečka. Celesta napsala slohovku na téma Jaro a Akie měla za úkol přeložit umělecký text, obě práce jsou v češtině, jsou velmi milé a vtipné. Už jen úroveň jejich českého jazyka s ohledem na krátkou dobu strávenou v ČR je obdivuhodná. Ještě jednou díky a užívajte léta. S přátelským pozdravem Klára Kutíšová AFS“

Mail nás potěšil a pouze jsme si ověřili, zda to byla náhoda a nebo pomohlo ono nasměrování redaktorky na konkrétní článek. Pomohlo. Pak jsme se za touto organizací vypravili i my z redakce Adama. Původně domluvená krátká informační návštěva se pěkně protáhla, aniž by to komukoliv vadilo. Co student, to příběh. Co rok, to asi tři desítky studentů. Materiál nikoliv pro jednu novinu či časopis, ale málem pro pozoruhodnou knihu. Když už jsem se skoro loučila, zeptala jsem se, jestli o sobě dávají také čas od času vědět sdělovacím prostředkům. Na to prý už nezbývá moc sil a času. Škoda. Vždyť právě potřebovali sehnat ubytování pro studenta, který měl stále smůlu. Podle fotografie si obtloustlého chlapce nechtěl nikdo vybrat. Žádné rodině se „nelíbil“. Že by měli strach, že příliš jí? Kdo ví. Dostal přezdívku „tlustín“ a vypadal to, že když se nikdo nenajde, tak si jej vezmou domů snad přímo koordinátoři projektu. A přitom možná stačilo oslovit sdělovací prostředky.

Záhy se ukázalo, že kromě slohových prací studentů, kteří jsou na výměnném pobytu v České republice existuje ještě další zajímavý zdroj informací. Student, který svou dočasnou rodinu našel v Americe, přidává své zážitky a postřehy na internetové stránky (www.volny.cz/michal_bachman/usa). Je to velmi milé čtení, neboť život v Americe glosuje krátkými, leč výstižnými řádky.

Malé noviny jsou taky noviny

Ale to je jeden konkrétní příběh jedné konkrétní organizace. Do jeho kulís si můžete dosadit třeba právě vaše sdružení. Bojujete marně o nové členy? Zvěte v místním tisku na své akce. Po jejich skončení o nich napište také někam dál, než do oddílové kroniky (i když právě citaci kronikářských pokusů vašich svěřenců můžete zdárně použít). Zvlášť v anonymitě velkých měst a především sídlišť bývá získávání dalších členů poměrně složité. Pokaždé, když budete chtít sdělovací prostředky oslovit, nabídněte co nejvíce konkrétních informací o své činnosti třeba také v písemné podobě, přidejte fotky, obrázky, znak či logo vašeho sdružení.

Nezapomínejte, že sdělovací prostředky jsou dvojí: dostupné všem v novinových stáncích a pak ty, které dostávají pouze členové sdružení a nejsou ve volném prodeji. Článek v časopise, který si vydává sdružení, si vlastně přečtou jen ti, kteří už dávno vědí, co organizace dělá a mají k ní vztah. Zato najít prostor pro oslovení „těch ostatních“, mezi kterými byste v budoucnu mohli získat nové členy či příznivce, je podstatně složitější. To, co jednotlivá sdružení ve volném čase s dětmi dělají, je obdivuhodné a svět nám (právem) náš systém nezakrytě závidí. Buďme na to náležitě pyšní a dejme i naší veřejnosti vědět, že děti a mládež nejsou pouze kriminálními živly. Víme, co obnáší organizace akcí pro děti. A právě proto nabízíme při hledání cest do médií pomocnou ruku. Rádi vám pomůžeme v redakci Národního informačního centra pro mládež, které připravuje zpravodajský server www.adam.cz (info@adam.cz), nebo je možné se obrátit na Dětskou tiskovou agenturu, Rádio Domino – www.radiodomino.cz (dta@cmail.cz). *Radka Páleníková, NICEM a DTA*

Jak se stát „očekávanou událostí“

aneb jak do sdělovacích prostředků snadno a rychle

Prostřednictvím internetové stránky www.ceskenoviny.cz (popř. www.prazskenoviny.cz) můžete sledovat základní výběr zpravodajství České tiskové agentury. Ještě než jsme sbalili všechna táborová zavazadla a vyrazili z hlavního města do Janských Lázní na letní soustředění s Klubem Domino, sepsali jsme základní informaci o našem táboře právě pro ČTK (Česká tisková kancelář). Netrvalo dlouho a mezi zprávami o oficiálních událostech se objevila také informace o našem táboře. A pak už jsme nestačili vítat zástupce sdělovacích prostředků, těmi regionálními počínaje (Krkonošské noviny, regionální vysílání Českého rozhlasu Hradec Králové) a celostátními konče (Lidové noviny, Český rozhlas Praha). Na cestu zpět jsme redaktorům přibalili ještě čerstvý výtisk našich novin plných dětských zpráv z táborového dění. Opět se nám potvrdilo to, o čem jsme se v minulosti mnohokrát přesvědčili: **nestačí vzdychat nad nezájmem sdělovacích prostředků, je třeba dát o sobě**

vědět, pozvat novináře k sobě nebo, nemají-li čas, napsat článek sami.

Když jsme se po návratu z tábora probírali přehledem tisku o táborech, s potěšením jsme konstatovali, že těch, kteří o své činnosti dali sdělovacím prostředkům vědět, nebylo málo a že řádky pozitivní mnohonásobně převýšily informace negativní.

Ale pozor! Ti z vás, kteří se činnosti s dětmi nevěnují pouze o prázdninách, by neměli usnout na vavřínech. Proč vzdychat, že je problém s členskou základnou? Nabídka aktivit pro volný čas dětí je velká, ale ne vždy je o ní veřejnost dostatečně informována. Je rozdíl, když oddíl pověsí na školní nástěnce informaci o své činnosti nebo vyšle delegáty, kteří rovnou ve třídách blízké školy zodpoví případné dotazy a rozdají letáčky s informacemi. Anebo ještě lépe – jak už se stalo tradicí v pražských Vršovicích při Vršovickém kecaném koláči – spojenými silami se na jednom místě představí všichni, kteří chtějí do svých řad kluky a děvčata pozvat. Děti si prostřednictvím konkrétních činností ozkouší, co se v tom či onom oddíle, sdružení či klubu děje, vyhlédnou si nové kamarády a vedoucí. Svůj obrázek si při takové akci mohou udělat i rodiče, což je, zvlášť při anonymitě velkých měst, určitě dobré.

A pokud se vám zdá, že přece jen nejste příliš psaví, začněte od Adama (www.adam.cz). Rádi vám s prezentací vaší činnosti pomůžeme. *Radka Páleníková*

Léto – tábory – velká voda...

Povodně a vzdělávání vedoucích

Je 16. srpna 2002 – tři dny poté, co Praha zažila katastrofu, která v těchto místech udeřila naposledy před 510 lety, jak praví staré kroniky.

Chtělo by se mluvit o zoufalství a naději, o obětavosti tisíců bezjemných a hyenismu těch druhých, o odvaze a trestuhodné nezodpovědnosti.

Marně se snažím přijít na to, kdo vychovával tyhle „lidi“, kteří dokáží nadávat do fašistů klukům, kteří tři noci nespali a přesto někoho zachraňují s rizikem vlastního života a zdraví. Kterí kradou v Národní galerii, protože si myslí, že „už poldové budou ospalí“. Kdo vychoval podnikatele – zručdu, která nabízí vyčerpání 1 metru studny bratru za deset tisíc. Kdo vychovával ty hlupáky, co kradou osvědčení od statika ze sousedního domu a lepí si ho na svůj, aby si mohli uvařit kafe ve vlastní kuchyni. Přemítám a nechápu, kde je chyba. V hloubi duše věřím, že někdo z těch kreatur neprošel některým z našich dobře fungujících oddílů, ale je to skutečně tak? Opravdu naše členy vychováváme? Přípravujeme je na to, že se mohou ocitnout v takto vypjaté situaci? Jsou naše výchovné programy tak dobré? Neměli bychom místo vybíjené a malování na hedvábí zařadit do našich plánů něco ze staré a zavržené branné výchovy, první pomoci a pravidel pro přežití? Přiznám se, že ani mně to ještě před pár dny nepřipadalo důležité, ale krutá realita nás všechny vrátila o hodný kus zpět.

A v té chvíli mi z hromady papírů na stole zbyl jeden s podtrženým odstavcem, který říká, že říjnové číslo Mozaiky bude věnováno vzdělávání a že každý garant Pionýrského vzdělávacího centra má zaslat svůj příspěvek. Tak sedím, poslouchám povodňové zpravodajství a jen velmi těžko hledám nějaká smysluplná slova na úvod.

Nakonec je to docela prosté – vzdělávání je nezbytné, ať si říká kdo chce co chce. Jenom vzdělání vedoucí mohou učit a vychovávat naše děti pro situace, jako je tato a může se kdykoli vrátit. Možná budeme muset přehodnotit priority osnov, ale v systematickém vzdělávání je jediná cesta.

Nám všem letošní povodně ukázaly, co všechno jsme mohli dělat a nedělali. Co všechno jsme nedělali, protože to neumíme. Co všechno neumíme, protože nás ani nenapadlo se o to zajímat. Cizí jazyky – do

Kralupy. foto Martin Kučný, Junák

krizových center evakuovali i cizince a mnozí dobrovolníci měli problémy se s nimi domluvit. Práce s Internetem nebo faxem – paradoxně v některých místech to bylo jediné spojení se světem. Znalost zákona o civilní obraně – někteří lidé v ohrožených oblastech dlouho mysleli, že probíhá zkouška sirén a ti, kteří si to nemysleli, nevěděli, co právě tento signál znamená. Tady v Praze se ukázalo, že nejen děti, ale i dospělí se jen velmi těžko orientovali v tom, kde je Palmovka, kudy se dá jet do centra ze Zličina a kudy teče Botič. Nemluvě o tom, že netušili, kterým směrem od Prahy leží například Národní památník Tereziín a divili se, že je zatopená ZOO, která přeci leží někde na kopci. Prostě nám všem schází všeobecná vzdělanost a informovanost. Opravujeme lodě, chováme hady a umíme postavit slavnostní ohniště, ale co se děje za branami loděnice nebo za dveřmi do klubovny už nás vcelku nezajímá. Tady je obrovské pole působnosti pro všechny vedoucí, ale i pro ty, kteří vedoucí na jejich nezaměnitelnou úlohu připravují. Není to plán činnosti na příští rok, je to běh na dlouhé trať. Budiž nám všem vzorem lachtan Gaston – vydržený, zraněný a hladový – ale nevzdal to a vydržel mnohem déle, než všichni čekali.

Ještě něco ukázalo už zmiňované zpravodajství – jednak přes všechnu hrůzu je z něj cítit odhodlání postavít se i tomu nejhoršímu, nevzdávat to a udělat všechno pro to, aby se život vrátil k normálu co nejdříve. A i když se to v současné situaci zdá být hnidopišství, i v záplavě slov o tragédii zaslechnu něco, co „brinkne“ do ucha – jak mnoho lidí, a to i těch, kteří si slovem vydělávají, neumí správně česky. Jak mnoho lidí těžko hledá slova, aby vyjádřili i poměrně prostou skutečnost nebo názor – a nemluví o lidech, kterým jazyk svazovala ztráta všeho, co v životě měli. Tak si říkám, jestli jsme při vymýšlení osnov ke všem možným stupňům kvalifikace nezapomněli na to, že současní i budoucí vychovatelé našich dětí by měli znát a cítit mateřský jazyk naprosto samozřejmě a že by jim měli být schopni vyjádřit bez problémů jakoukoli myšlenku, názor, pokyn či úvahu. Najednou je požadavek zařadit do kursů pro vedoucí i řečnická a písemná cvičení o něčem jiném, než o tzv. buzeraci.

Přejme si všichni společně, abychom se co nejdříve mohli vrátit k tak obyčejné a ve světle současných událostí nudné práci, jako je vyplňování kvalifikačních průkazů a přemlouvání lidí k tomu, aby si už konečně tu povinnou kvalifikaci uzavřeli.

Milena Kořínková, Pionýr

Vozí se lidé, zvířata...

...jedeme do Mělníka a hledáme krizový štáb, všude plno aut, lidí, vody, policie a zmatku. Nikdo nic neví... konečně se hlásíme v krizovém štábu a jsme přímo podřízeni operačnímu důstojníkovi zásahu Hasičského záchranného sboru. Foukáme rafty, vybalujeme věci, menší kluci nakládají deky a lehátka ze skladu CO určená pro postižené oblasti... létají vrtulníky, vyjíždějí hasičské vozy se čluny... Jedeme do Spolany, tam zůstává Vrtul s Danem a velkým raftem, operují přímo v areálu Spolany, kotví kontejnery, plní vlakové cisterny vodou, aby neplavaly... Dost náročné, a jak se brzo ukáže, i nebezpečné. Kluci tam makají až do rána. Ostatní jedou kolem půlnoci do obce Tuháň, tam s rychnovskými hasiči evakuují 16 osob, padají první domy... dost hrůza. V šest hodin čtvrtě rána jsme pohromadě, jde se spát. Už v deset je třeba se přesunout do obce Obráství, tam jsme do večera. Voží se lidé, zvířata... padají domy. Pracujeme s policií a hasiči... Nelze popsat, co jsme viděli a zažili, vesměs to bylo moc a moc smutné, i když... Zajistili jsme záchranu dvou tragédů z Dolních Beřkovic dávno po evakuaci, viděli jsme zapytovanou hospodu plnou lidí, Brousek vysvobodil prase, pitbul na raftu, nabízenou pětistovku za odvoz k domu, vděk lidí, ale i nadávky, bortící se domy, mrak chlóru nad Spolanou, utopené hasičské vozy po majáky, vyprošťování obrněného transportéru... snad jsme pomohli a naplnili tak naše heslo, zákon a slib... díky všem

*Osmička, vodní skauti z Ml. Boleslavi
(z oddílového časopisu Kim)*

Kralupy, foto Martin Kucný, Junák

Potopa v Údolí srnek

Když se mne nějaký zájemce o zapůjčení našeho tábořiště v Údolí srnek zeptal, zda se říčka Trnava někdy nerozvodňuje, tak jsem s naprosto čistým svědomím pronesl, že nejsou pamětníci a ba ani na jaře nejde voda ze břehů ven.

Po letošním létě již tak mluvit nemohu. Ostatně, trochu s černým humorem lze říci, že málokterá lokalita u některé řeky nebyla zalita. Tábořiště jsme postavili a v pohodě sloužilo po dva turnusy. A pak nastalo pravé české monzunové období, naše deštné pralesy se nasatily a voda začala jen stékat a na začátku srpna nastala první nutnost evakuace do kulturního sálu v nedalekých Bratřicích. Naštěstí na tábořišti bylo pouze 15 lidiček tak hasiči vše zvládli v pohodě. Napoprvé na tábořišti stálo dvacet čísel vody, byly

zlikvidovány oba můstky, ale jelikož letošní apokalypsa v Čechách teprve začínala, tak jsme měli tu čest být v televizi, Četka telefonovala, a s čistým svědomím musím říci, že novinářský hyenismus byl nechutný. Hlavně chtěli vědět, kolik dětí uplavalo, jaká těžká technika zasahovala a těšili se na těžké kalibry zpráv. Oznámení, že hned druhý den si vařily děti v táborové kuchyni svíčkovou, je naprosto neuspokojila!! Nastoupili naši členové a ve dvou brigádách se dostalo tábořiště do takového stavu, jako na začátku prázdnin. A mohli jsme v klidu a pokoji odjet za dobrodružstvím do rumunského Apuseni. Pak nastala katastrofa v Čechách!!! Přívalový několikahodinový déšť byl tak mohutný, že ze stráni okolo řeky se valila voda v centimetrové vrstvě a voda stoupala o dvacet čísel za hodinu. Bratřičtí hasiči byli pohotová, přijeli, čím mohli a tentokrátě padesátku účastníků tábora opět evakovali do kulturáku. To bylo okolo osmé hodiny večerní! Voda stoupala a při kulminaci po půlnoci již mezi stany proudila bystře Trnava mající šíři padesáti metrů, stany zůstávaly pohromadě díky postelím. Kuchyně byla vyčištěna podobně jako u pana Ginzela na Jizerkách a umývárka získala plochu jezera. Při nejvyšším bodu na některých místech tábořiště bylo přes metr vody. Nastoupili naši starší kamarádi a začali zachraňovat, co ještě šlo!! Část nádobí, několik molitanů a velká část dřeva na další podlažky a podsady zmizela s proudem řeky směrem ku Praze a nám zbývalo jen čekat... Po třech dnech se vrátila voda do koryta a nastal čas obnovy tábořiště, protože jsme v žádném případě nechťeli dopustit, že by pacovská práta nemohla jet na Pacovské prázdnění o posledním týdnu prázdnin. Desítky brigádníků, několik stovek hodin, sluníčko a nadšení zvitězilo a při nástupu dětí jejich rodiče nevěřily, že ta žlutá čára na kuchyni znamenala výšku vody na tábořišti před necelými deseti dny.
Václav Hrobský, A-TOM

Jak jsme po povodni vyhořeli ...

Zbytek tábora v Jižních Čechách jsme strávili uklízením po povodních. Dva dny po té, co jsme jakžtakž vše uklidili po první povodni, přišla druhá a ještě podstatně horší povodeň. Podle místních ta první byla nejhorší od roku 1947, tak druhá – to nikdo nepamatuje. Tu spoušť si asi dovedete představit. Nad námi po potoce směrem na Mních praskly dva rybníky, Zámecký rybník v Červené Lhotě přetékal přes hráz, prodákoval a hrozil, že každou chvíli praskne, těsně pod naším táborem další rybník přival vody neudržel

Tábor TOM Bodláci

a provalil se. Na táborové louce máme po druhé povodni 30 cm a více hrubého šterku, tráva zmizela a potok si utvořil nové cesty, dřevo skončilo někde v Soběslavi. Po táboře jsme znovu dva vikendy a další uprostřed září uklízeli. Musíme provést nové terénní úpravy louky a koryta potoka. A to jsme po první povodni s motorovou pilou prořezali a vytahali z potoka všechny vzniklé bariéry z kmenů a svinstva od Červené Lhoty po Samosoly – za což nám po druhé povodni přišli místní poděkovat, protože bez toho by protržení rybníka Stránského skončilo pro ves pod ním mnohem katastrofálněji, neboť by kmeny všechno rozmlátily. Jak jsme byli všichni z toho unaveni, tak se nám předposlední noc před koncem tábora stala opravdu nemilá věc – nikdo si nevšiml, že blízko nad oddílovým věčným ohněm je nebezpečně pověšená utěrka a pak ve zmatku a při bouřce, když se překládala uskladněná teepee, utěrka chytla a ... v kuchyni byl narván všechn inventář... Výsledkem jsou hodně poškozená tři teepee a řada dalších věcí.

T. Dvořáková, TOM 50601 Bodláci, A-TOM

Povodně v zámku Liběchov

Od neděle 18. 8. do pondělka 26. 8. dobrovolníci organizovaní Sdružením dobrovolných aktivit INEX odklízeli škody po povodních v zámeckém areálu Liběchov, sloužícím jako pobočka Národního muzea – muzeum asijských sbírek. Pod vedením paní Klimovičové – vedoucí muzea, byly vyklizeny zatopené prostory přízemí zámku, skladů v sýpkách a depozitáře v bývalé konírně. Na pracích se vystřídalo okolo 20 dobrovolníků. Nejnáročnější bylo vynášení těžkých věcí nasáklých vodou a bahnem. Dále se vyváželo bahno a sutiny a ostříkávaly stěny. Většinu expozice se podařilo zachránit, přesto byly poničeny některé zajímavé exponáty, zvláště z pozůstalosti zakladatele muzea – pana Vojty Náprstka. Všichni pracovali s velkým nasazením a práce byla dobře organizována pracovníky muzea. Krásné a zajímavé byly večerní čajové besedy u paní Klimovičové. Přestože šlo o tak náročnou a smutnou práci, vládla dobrá nálada.

Vít Hrdoušek, INEX – SDA

Místo oslav na povodně

„Memoriál letos nebude, oslava taky ne. Jedeme na povodně!“ řekla jsem stručně před „nastoupenou jednotkou“ našeho hasičského mládí. Sbor dobrovolných hasičů u nás v Borovanech chtěl letošní prázdniny ukončit memoriálem pro družstva mužů a žen a premiérově i mladých hasičů v požárním útoku. Byla v plánu i oslava vicemistrovského titulu, který si družstvo starších žáků přivezlo počátkem července z Mistrovství České republiky družstev mladých hasičů ve hře Plamen.

Je sobota 17. srpna 2002. Dobrovolní hasiči vyjíždějí. Vyklízet, čistit, čerpat, pomáhat fyzicky i psychicky. Honza, Milan a Láďa naskakují do staříčké hasičské AVIE a společně s dalšími šesti členy jednotky jedou směr Klecany. Před měsícem stál Milan na bronzovém stupínku a přebíral v Třebíči trofej pro třetího nejlepšího dorostence v běhu na 100 m s překážkami za rok 2002, před rokem se všichni tři stali vicemistry republiky v kategorii dorostenců, před třemi lety se pyšnili titulem mistrů republiky. Dnes je všechno jinak. Po dovršení osmnácti let se stali členy výjezdové jednotky svého sboru. Jedou na povodně.

„Hele, není ti líto, že máš prázdniny a jedeš ‚blbnout‘ na povodně?“ ptali se jich kamarádi. Nemuseli odpovídat. K mladým hasičům přišli už jako malí kluci. V hasičských disciplínách se učili uzlovat, orientovat mapu, běhat podle azimutu, poskytnout první pomoc a samozřejmě rozhazovat hadice a dopravit do nich vodu. Jejich píle a touha být co nejlepší, i když jen „u hasičů“, jim přinesla zmíněné úspěchy a nám pomohla vychovat tři prima dospěláky.

Věřím, že jsme my, vedoucí, tím vším položili základ jejich vnitřnímu přesvědčení: Cítit jako vlastní, nezištně a dobrovolně pomáhat lidem. A o to přeci v naší celoroční systematické práci s dětmi a mládeží jde především.

Monika Homolková - Němečková, SH ČMS

Jak prožili povodně naši mladí hasiči se dočtete na straně 3.

Skoro jako indiáni... ze Sardinie

Somascové! Jejich název nás odnáší do prérí a típíček, ale přitom jejich centrum je v Itálii. A nejsou to žádní indiáni, ale malá kongregace kněží a sester, kterou založil v 16. století sv. Jeroným Emiliani. Nejdříve se jmenovali „služebníci chudých“ a později se přejmenovali podle místa, kde jejich zakladatel zemřel – městečko Somasca leží nad krásným jezerem na úpatí Alp u Bergama. Jeroným se rozhodl tenkrát pomáhat dětem na ulici. Bylo jich v Miláně, Benátkách a dalších městech na severu dost. Jako šlechtic, který bojoval ve válce a později změnil svůj život, měl už dost všeho svinstva, které války přinášely. Zanechaly po sobě sirotky, které sbíral a stal se jejich otcem.

Dodnes Somascové dělají to samé, co Jeroným. Po celém světě mají domy a komunity, kde přijímají kluky a holky z ulice. Aktuální problém řeší v Rumunsku, Brazílii, Ekvádoru, Americe a prostě všude po světě. Rok jsem prožil s nimi na Sardinii v komunitě v Elmasu u Cagliari. Na veliké ploše se koncentruje spousta dobrovolných aktivit skvělých lidí. V dětském domově nebo jinak Domě přijetí sv. Jeronýma žije se svými vychovateli několik kluků z nefungujících rodin od 10 do 18 let. V sousedním domečku spolu studují a pracují kandidáti kongregace. O kousek dál se postavil dům sester pro mladší děti – bambini. V areálu je sklad na šaty pro chudé lidi a je tam i možnost ubytování pro mladé lidi, kteří do komunity přijíždějí pravidelně pomáhat a setkávat se. Italové mají setkání rádi. Nejsou to zdvořilostní návštěvy – Italové do toho jdou jako bouřka a setkání se stane vždycky mohutnou oslavou, jako by se roky neviděli. Mám to moc rád a vždycky jsem si přál se o své zážitky podělit.

Naše výpravy do Evropy s Malým princem jsme začali před třemi roky malým prázdninovým výjezdem s jedním mikrobusem. Kluci z dětského domova v Senožatech si užívali skvělý týden u kouzelného sardinského moře. Další rok se nám podařilo sehnat zase korunky a tak jsme jeli ještě jednou. Stavovali jsem se i v Římě a koukli se na papeže v Castel Gandolfu. Lístky na trajekt nám koupili Somascové. **Letos jsme plánovali celou akci jako skutečnou objevnou expedici nových exotických krajů a domorodců.**

Bylo nás 18. Se dvěma mikrobusem a dvěma řidiči jsme se vypravili napříč Evropou na daleký ostrov.

Kamarádi z dětských domovů Senožaty a Smolina už moře znají. Kluci ze Smichova tam ještě nikdy nebyli. Ještě dva dny před odjezdem dva z nich neměli vyřízený pas.

V sobotu odpoledne jsme konečně dojeli do Říma. V Grotaferratě nás čekal představený jednoho domu,

který s jmenuje Casa Pino. Je to jméno malého chlapce, kterému postavili jeho bohatí rodiče dům a on umřel na nevyléčitelnou nemoc. Rodiče pak dům darovali Somascům. V neděli jsme vyrazili do letního sídla papeže a druhý den se vypravili do baziliky svatého Petra.

Večer už nám odplouval trajekt z přístavního města Civitavechia. Kluci zírali na moře a ještě před odplutím si ho šli někteří vyzkoušet. Přespali jsme na palubě a ráno vpluli do hlavního města Sardinie Cagliari. V komunitě v Elmasu nám ukázali místo, kde můžeme postavit stany pod nádhernými piniemi. Skoro celý týden nám přeloz. Jednou jsme dokonce u moře klepali kosu a museli se schovávat před krupobitím a studeným větrem. Přesto celých osm dní jsme jezdili k moři na nejrůznější nádherná místa celého ostrova, poznávali města ve dne i v noci a hráli přátelská utkání s dětmi z místního

dětského domova nebo domu přijetí, jak tomu říkají Somascové. Jedli jsme společně s italskými přáteli nejrůznější dobré jídlo.

Po 14 dnech jsme v pořádku dorazili do Čech. Doufám, že pro kluky a holky z děčáků byla expedice hlubokým zážitkem a příkladem pohostinnosti a pohody jednoho evropského národa.

Ondra Martinek, Malý princ

Naše díky patří panu Radku Mužikovskému z Valašských Klobouk, který nám půjčil mikrobuse i sám se sebou. Další mikrobuse nám zapůjčilo biskupství v Hradci Králové i s řidičem. Veliký dík patří Nadaci Terezy Maxové, která přispěla na naši cestu finančním darem, Programu Mládež Evropské unie a Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy, z jejichž fondů se cesta mohla uskutečnit. Za pohostinství a přijetí děkujeme i všem domům a komunitám kongregace Padri Somaschi, kde jsme mohli nocovat a jíst.

Čtyři tisíce mladých ve Žďáru

Od 13. do 18. srpna ve Žďáře nad Sázavou proběhlo 3. celostátní setkání mládeže, které organizovala Asociace křesťanských sdružení mládeže a Sekce pro mládež České biskupské konference.

Naše setkání navazovalo na 17. světové setkání mládeže se Svatým otcem v kanadském Torontu. To se uskutečnilo koncem července, ale z finančních důvodů se jej mohlo zúčastnit z České republiky jen 130 mladých. S celosvětovým setkáním nás ve Žďáře spojoval mimo jiné kříž světových dnů mládeže, který daroval v roce 1984 Svatý otec mládeži. Od té doby tento kříž putuje po celém světě a letos byl u nás. Motto obou setkání znělo: „Vy jste sůl země, vy jste světlo světa.“

Velkým přínosem byla účast 70 vojáků, kteří pomáhali při organizaci, ale také se účastnili programu jako ostatní.

Na začátku setkání nás zastihly velké přívaly vody, takže někteří účastníci měli problémy vůbec na setkání dojet. Louku, na které stálo hlavní pódium, a přilehlý vojenský tábor zalila voda. První dva dny proto probíhal společný program paralelně na dvou náhradních místech. Mezitím vojáci se stavbaři rychle postavili nové pódium na hřišti vedle zimního stadionu.

Program byl pestrý, vybral si asi každý: přednášky na nejrůznější témata, koncerty a divadla, sport či práce v tvořivých dílnách, ale také možnost modlitby, návštěvy v domovech důchodců či brigády. Z těchto nabídek jsou patrné tři hlavní roviny setkání, a to duchovní, vzdělávací a kulturně-sportovně-pracovní. Během setkání nás také navštívila většina českých a moravských biskupů, se kterými se mladí mohli

setkat nejen při besedách nebo přednáškách, ale měli možnost s nimi mluvit osobně třeba na ulici nebo také ve frontě na oběd.

Pozvali jsme také mládež z okolních zemí, s nimiž většinou máme už několik let družební kontakty, a tak s námi ve Žďáře byli Poláci, Slováci, Bělorusi, Italové, skauti ze Slovinska a rumunští Češi.

Byli jsme sami překvapeni, jak jsou naši mladí lidé solidární: sbírka na podporu pěstounských rodin v rámci páteční mše svaté vynesla přes 112 tisíc korun. Během přednášky Tomáše Řeháka pak mladí dali dohromady 13 tisíc korun na počítač pro tělesně postiženého chlapce. Při závěrečné mši svaté v neděli proběhla sbírka na pomoc postiženým povodněmi s výnosem neuvěřitelných 240 050 Kč! Mnozí z mladých uposlechli výzev biskupů a po setkání vyjeli pomoci postiženým vlastníma rukama.

Majka Světníčková

Příměstské internetové tábory SKSK ČR

Sdružení klubů správných kamarádů ČR má společné sídlo s Informačním centrem oddílů a klubů – Internetstudio pro děti a mládež ve Viktorinově 8 v Praze 4 a uspořádalo o letošních prázdninách šest turnusů příměstských internetových táborů. Vždy od pondělí do pátku podle počasí jsme se chodili podívat na Petřín, kde byla pro děti zážitkem jízda lanovkou, rozhledna, ale i zrcadlové bludiště a zejména zrcadlový sál. Vždy jedno dopoledne jsme

v Krčském lese hráli nejružnější hry. V dalších dnech jsme navštěvovali Národní technické muzeum na Letné, Muzeum hl. m. Prahy a Muzeum policie ČR. Všechna odpoledne jsme trávili na Internetu. Turnus od 5. srpna proběhl

s jistými komplikacemi, které způsobily povodně. Nás se dotkly nepřímo – museli jsme totiž zcela improvizovat program. Muzea byla vesměs zavřená, s dopravou byly potíže, a týden nefungovaly ani některé internetové servery.

Co vlastně děti dělaly na Internetu odpoledne? Každý den byla nějaká soutěž, třeba o Majácích a jejich fanklubu. Nebo malovaly na počítači obrázky z dopoledních her v parku Na Jezerce. Děti se naučily v jednoduchém HTML editoru vytvářet stránky a vytvořily si jednoduchou osobní stránku. Pokud vás zajímá, co se děti na táborech naučily, jejich výtvoři najdete na adrese:

www.internetstudio.icok.cz, fotografie na adrese www.fotoalbum.icok.cz, a podrobnosti v Magazínu eKamarád (www.ekamarad.cz).

Na tábory navazují v novém školním roce pravidelné kroužky Internetu, pravidelné soutěže pro děti v Internetstudiu a další akce.

Miloslav Fuček, Sdružení klubů správných kamarádů

Netradiční táborová kronika

Tři desítky kluků a děvčat z nejrůznějších koutů republiky, z toho deset z Dětského domova v Nymburce, všichni ve věku 10 – 16 let. Někteří celoročně navštěvují v pražském Centru Dětské Komunikace kroužek psané či rozhlasové žurnalistiky, jiní drželi opravdový rozhlasový mikrofon v ruce poprvé. Místem společného čtrnáctidenního setkání Klubu Domino, Dětské tiskové agentury se stala budova stálé školy v přírodě DUNCAN na samém okraji Janských Lázní.

Táborový program se na první pohled nelišil od mnoha jiných. Nechyběly rozcvičky, hry, soutěže, výlety... navíc se oddíly střídaly při „výuce“ psané či rozhlasové žurnalistiky. Ne, nebylo to soustředění těch, kteří touží být reportéry (i když za deset let, co tábor Klubu Domino funguje, několik šikovných novinářů a novinářek vyrostlo), ale těch, kteří si své zážitky nechtějí nechat pouze pro sebe.

A tak nás téměř každé ráno budilo sluníčko společně s písničkou Vstávejte. K rozcvičce si vždy dvojice malých reportérů připravila vlastní pořad. Jiná dvojice se tou dobou pilně chystala na hodinové živé rozhlasové vysílání prostřednictvím kabelové televize v nedalekém Lánově. Tam totiž sídlí Rádio Kulíšek, jedna z regionálních redakcí Dětské tiskové agentury.

Z tábora jsme připravili poněkud netradiční kroniku – Malé (ale naše) noviny. Nejsou v ní popsány jednotlivé dny od rána do večera, nikdo, kdo psal její řádky, nenařikal, že už zas musí být kronikářem. Onu kroniku tvoří nejlepší zprávičky, postřehy a zamýšlení všech táborníků. Každý den si našly děti chvíli času, aby napsaly pár postřehů (leckdy i velmi kritických). Brzo objevily, že mají-li nápad, psát se dá téměř kdykoliv a kdekoliv – na trávě, v zablokovaném výťahu... Další den dopoledne se jedna skupina proměnila v redakci časopisu. A byla to redakce přísná. Nestačilo jí, aby zpráva obsahovala odpovědi na vše, co měla: CO, KDY, KDE, JAK, PROČ. Malí editoři nekompromisně vyžadovali i zajímavé zpracování. Stávalo se, že se občas sešly zprávičky na stejné téma. To se pak redaktori předháněli ve zdůvodňování, proč právě ta jimi vybraná by měla být zařazena. A běda těm, kteří dělali takové školácké chyby, jako je opakování stále stejného slova! Nejzajímavější zprávičky jsme zveřejnili na internetových stránkách: www.dta.zde.cz (případně www.radiodomino.cz). Tam se, panečku, hned ukázalo, kdo vymyslel lákavý titulky a získal pro svůj příspěvek čtenáře (mezi těmi prvními byli, pochopitelně, rodiče a sourozenci). Internetové zpravodajství jsme ozdobili také zvukově, protože, přece jenom, hlavní doménou Klubu Domino vždycky bylo rádio. A tak si ještě teď můžete vychutnat bouřku nad naším táborem nebo třeba táborovou hymnu.

Že si myslíte, že ve vašem oddíle či klubu nemáte žádné velké psavce? Zkuste něco podobného jako my a možná, že budete mile překvapeni. Kluci a děvčata z dětského domova sice trošku s písmenky válčili (tedy spíš s jejich pravopisem), ale jejich pohled na dění kolem byl často velice zajímavý. Konec konců, přesvědčte se sami.

Radka Páleníková, DTA

Teorie i zábava!

Teorie žurnalistiky – slova, která sama napovídají, o čem se bude psát. Jak proběhlo naše první „vyučování“ s Radkou? Úžasné! Byla to zábava už od začátku. Měli jsme asi hodinu na napsání zprávy, příběhu či úvahy s hlavním tématem – les. Samozřejmě jsem si našla krásné místo, lehla jsem si do měkoučké trávy a začala psát o svých pocitech. Po hodině přemýšlení a psaní jsme dostali nelehký úkol. Tím bylo oznámkování zpráv psaných námi, dětmi z tábora (každý den píše každý z nás jednu). Nejlepší zprávy se mohou těšit na zveřejnění na internetových stránkách www.dta.zde.cz, ale vybrat je, to je složité i pro zkušeného novináře, natož pro nás, začátečníky. A co odpoledne? Hry, jako vždy, pokaždé něčím jině, ale vždy trochu podobně.

Zdenka Šranková, Veselý domorodec

Jako v Himalájích

Dnes jsme se vydali na Černou horu. Byl to velmi zajímavý, veselý a možná až komický celodenní výlet. Pešky jsme došli za dvacet minut do Janských Lázní, kde jsme nasedli na lanovku a jeli vzhůru na Černou horu a její vysílač. To není jen tak, být pozván na vysílač, tam se běžný smrtník nedostane. Ale vzhledem k tomu, že jsme Rádio Domino a domluvili jsme se na návštěvě dopředu, absolvovali jsme exkurzi uvnitř vysílače, který je v provozu již od roku 1978. Byli jsme v oblasti, kde není příliš zdrávo pobývat dlouho – to proto, že vysílač produkuje elektromagnetické vlnění škodlivé lidskému zdraví. Po prohlídce vysílače jsme se odhodlali k návratu. Mikešova „zkratka“ byla prodloužena mnohými přestávkami, tudíž jsme do tábora došli v pět a utahani jako po třídenním pochodu Himalájemi.

Petra Šimůnková, Veselý domorodec

Služební cesta

Trochu jsem se podivil, když jsem si v redakčním plánu, jak tady na táboře říkáme programu dne, přečetl, že mne čeká služební cesta. A hlavně jsem byl zvědavý, co bude jejím cílem. Jenže to jsem se dozvěděl až ve chvíli, kdy můj „služební řidič“ Slávek nastartoval auto, v kterém se usadil ještě Tomáš a Táňa. Cílem naší cesty byl hospital v Kuksu. Líbil se mi zdejší kostel, který byl uvnitř pozlacený. Hospital míval kdysi proti sobě zámek, ten však už neexistuje. Zůstaly po něm pouze schody, podél kterých teče studená voda. Dříve tu prý teklo víno. Jsou tam tři prameny. Dříve byly pokládány za minerální. Ale chemickým rozbořem se zjistilo, že zdejší voda dokonce není ani pitná! V hospitalu byla také zajímavá sbírka soch – lapidárium – ve kterém jsou schovány originály alegorických postav stojících před oběma křídly hospitalu, tedy 12 ctností a 12 neřestí.

Honza Greš, Zpravodajská Agentura Svět

Budoucnost bez jedů

Výsledky osmiměsíčního soupeření dětských družstev v rámci kampaně „Budoucnost bez jedů“ vyhlásilo sdružení ARNIKA 6. června u příležitosti Světového dne životního prostředí.

V klání 36 kolektivů z celé České republiky vyhrál tým sedmi dívek z Osmiletého gymnázia v Mladé Boleslavi, které si svou práci na projektu ARNIKY vysloužily výlet do kolébky ekologického hnutí – do Holandska. Vítězná skupinka dívek k tomu poznamenává: „Soutěž nám připadala poměrně obtížná, třeba i proto, že je takto dlouhodobá. Také je velice těžké pracovat zároveň na třech tématech - (1. znečištění vody: „Voda bez života není voda“, 2. znečištění půdy: „Dusík dusí“, 3. Znečištění toxickými látkami v severních polárních oblastech: „Nech medvěda žít“). Nejvíce se nám líbily výpravy, ať už „za dusíkem“, nebo k vodě. Nejen že jsme poznaly různé živočichy, ale především jsme si užily i spoustu legrace.“

Třídní profesor dívčího týmu Radek Kotlaba říká: „Oceňuji především snahu vést účastníky k pochopení širších souvislostí problému (např. medvěd), podnitit je k rozhodnutí pro věc něco udělat (např. třídění odpadů, psaní dopisu), zjistit, jak s podobnými názory v dnešní době můžu obstát (uspořádání ankety)... Nevím, zda to bylo záměrem, ale vysoce hodnotím samostatnost zpracování a obecné dovednosti tím získané, především proto, že tento typ úkolů a dovedností současná česká škola ve svých studijních programech zanedbává.“

Malí myslivci pro EU

V květnu nás zaujala akce líšeňského občanského sdružení „LUNA“, zaměřená na vyčištění části koryta Řičky. Protože se po práci slibovalo ještě opékání špekáčků a soutěže o ceny, řekli jsme si, že nemůžeme chybět.

Na srazu jsme vyfasovali igelitové rukavice, pytle a pokyny pro třídění nalezených „pokladů“. Fotky z této akce bohužel nemáme, protože voda byla místy hlubší než se předpokládalo a při zápasu s objemnými „nálezy“ jsme si zmáčkali, co se dalo. Asi tak na půl kilometru jsme nasbírali z Řičky a z břehů neuvěřitelné množství nejrůznějších předmětů – asi 10 kusů pneumatik, hrnce a kastrolky, rozbité sánky, nože, nůžky, mezi spoustou různých bot i zánovní pár červených dámských lodiček, ponožky, železné konstrukce, části kočárků, plechy, konzervy, několik pytlů PET lahví a papírů... Bylo toho takové množství, že to dobrovolníci odváželi auty do sběrného střediska odpadů celé odpoledne. Kolemjdoucí nás chválili, že děláme dobrou věc, ale bylo by to zapotřebí, kdyby se v přírodě chovali všichni ukázněně a ohleduplně? O životním prostředí se hodně mluví, píše, máme na to ministerstvo a zákony, ale děláme si kolem sebe pěkný svinčik. Takže co bychom mohli udělat pro přípravu vstupu do Evropské Unie? Odpověď už známe.

Kroužky „Lesní moudrost, Stopaři a Strážci přírody“ z Líšně

Zlatá srnčí trofej

Finálové (okresní) kolo soutěže o „Zlatou srnčí trofej“ je pro všechny děti z mysliveckých kroužků lákavou

odměnou za jejich celoroční práci. Letos nám víc přálo počasí a nepršelo. Byl nás také rekordní počet – 33 soutěžících dětí, 4 členové Družiny mladých myslivců a 12 dospělých. Soutěžilo se v odborných znalostech, poznávání zvířete, stop, hlasů, rostlin a stříbě ze vzduchovky. Překvapili nás naši hosté z Bratislavy, odvezli si bronzové medaile z vědomostních soutěží i ve stříbě ze vzduchovky.

Tři dny her a dovádění v Pernštejně, ale také poznávání okolní přírody – stromů, bylin, památek, večerní táboráky, letos poprvé také diskotéka, to vše zanechalo v každém nezapomenutelný dojem. Byl to moc pěkný pohled na houf dětí bojujících o míč – kupodivu si všichni rozuměli, i když věkový rozdíl byl od druhé do deváté třídy a někteří mluvili slovensky, nebo večer když zpívali všichni svorně u táboráku. Měli jsme všichni takový hezký pocit, že náš čas věnovaný dětem nebyl časem ztraceným, ale dobře investovaným.

Colorado River – Divoká řeka Labe

Po letech teoretických příprav v klubovně, praktických cvičení na Labi či úštěckém jezeře, jsme konečně stanuli na břehu divoké Colorado River, bývalé vorové propusti, dnes kanálu roudnických kajakářů. Při pohledu z mostu to nevypadalo tak divoce, jako když jsme stáli na dosah a cítili kapky vody na svých tvářích. Několik rodičů našich tomiků si tuto podivnou nenechalo ujít a mnozí tátové dokonce sami zasedli do raftu mezi posádky. Už po první jízdě jsme věděli, že divoká voda není vyjíždkou po klidné řece. Mýtus o nepotopitelnosti a stabilitě raftu zbořila další z jízd, přestože posádku tvořili „zkušební raftaři“ – peřeje nás otočily o 180° a proud si s námi dělal, co chtěl. Kapitán (dnes se nechce k této funkci nikdo z posádky hlásit) rozhodl splout další peřej pozpátku. Ale chyba! Zapomněl, že raftový člun je vzadu otevřený. Proud vody se nahnul dovnitř a už to bylo. Nikdy bych nevěřil, že se může takový raft převrhnout. A už nás peřeje nesly dolů, jen jsem spočítal barevné helmy (ještě že je máme), bylo jich osm, sláva, jsme všichni. Zranění: dvě odřená kolena, několik modřin a oděrek, jedna boule na hlavě. Další ztráty: ztráta důvěry, tolik jsem dědu ujišťoval, že raft je nepřevrhnutelný.

Další jízdy byly již v pohodě. Velkou zásluhu na tom jistě měl i hrdina tohoto dne, jeden z rodičů (svou postavou i silou připomínal populárního Buda Spencera). Vybral každou peřej, každý vracák a zachránil i raft pozadu se řítící do vln (škoda, že nebyl v osudové posádce). Je jasné, že taková akce přiláká i starší, odrostlé i bývalé členy oddílu. To super odpoledne se nás tu sešlo skoro padesát a stálo to za to.

Vratislav Florián - Hroch, TOM 19029

Proč se pojišťujeme pro cesty do zahraničí?

Více než 3000 klientů cestovního pojištění Generali si v roce 2001 ověřilo skutečnost, že se určitě vyplatí sjednat si pro cesty do zahraničí kvalitní pojištění.

Představa, že se nám právě o dovolené musí nemoc nebo úraz vyhnout, je především naše přání. Ať už se přihodí ten či onen případ, je to vždy podstatný zásah do programu cesty, ve které turisté obvykle s takovýmto „zpeřtřením“ časově, ani finančně nepočítají. A co teprve když jim někdo odcizí zavazadla včetně všech dokladů, nebo dokonce svou neopatrností způsobí někomu škodu? To mají skutečně o „zábavu“ postaráno. Nechceme nikoho strašit, ale žel ještě stále je dost našich turistů, kteří vyrazí na dovolenou, aniž myslí na pojištění. Přitom to není nic drahého, na rozdíl od případného onemocnění. Taková angína či úžeh znamená vydání několika set až tisíc korun, zatímco za cestovní pojištění zaplatí několiknásobně méně.

Zdraví i nemoc jsou drahé

Například za léčení angíny může lékař v evropských zemích účtovat okolo 3000 korun, v USA je to ještě o 1500 korun více. Přitom rodina se dvěma dětmi, která jede na deset dní do Evropy k moři, za komplexní pojištění léčebných výloh, následků úrazů, škodu

způsobenou třetí osobě a škodu na zavazadlech zaplatí v průměru 550 až 1600 korun. Kolik konkrétně bude pojištění rodinu stát, záleží na tom, co všechno a v jakém rozsahu si nechá pojistit. Nejčastěji se pojišťují léčebné výlohy – z pojistky se hradí nezbytné náklady na ošetření úrazu a nemoci včetně převozu zraněného zpět. Kdo se spokojí jen s pojištěním léčebných výloh a zavazadel a na škodu třetí osobě či storno zájezdu rezignuje, může mu stačit na pojištění i méně než dvacet korun denně.

NEZAPOMEŇTE

- předem dobře prostudovat podmínky pojištění včetně výluk
- nosit s sebou menší finanční hotovost (pro případ platby ošetření v hotovosti)
- nosit kartičku pojišťovny s číslem pojistky s sebou
- uschovat všechny doklady o lékařské péči včetně těch z lékárny

3000 spokojených

Takový byl loni počet klientů Generali, kteří se při svých zahraničních cestách dostali do situace, kdy je momentální zdravotní stav donutil vyhledat lékařskou pomoc. V případě závažnějších zdravotních potíží využili asistenční služby, která je klientům NON-STOP

k dispozici a v takovýchto případech zajistí od převozu do nemocnice přes veškerá potřebná vyšetření a zákroky až po převoz zpět do ČR, pokud to zdravotní stav klienta vyžaduje, a samozřejmě také zajistí úhradu veškerých nákladů. V těch jednodušších případech většinou klienti vyhledají lékařskou pomoc sami, náklady na ošetření uhradí z vlastních prostředků a po návratu do ČR tyto výlohy obdrží od Generali proplaceny.

Správné rozhodnutí – pojistit se

Cestovní pojištění se pro většinu z nás již stalo neodmyslitelnou součástí cestovních příprav, a pokud tomu tak bude i nadále, jistě si budete z cest přivážet jen příjemné vzpomínky. V případě sjednaného cestovní pojištění u Generali si mohou být jisti, že v případě zmíněných neočekávaných událostí nezůstanou v zahraničí bez pomoci a ani jim nezůstane místo zážitků z dovolené pouze dluh, který by museli léta splácet.

Generali Pojišťovna a.s.

Generální ředitelství
Bělehradská 132, 120 84 Praha 2
Telefon 221 091 000
Telefax 221 091 300
Bezplatná infolinka: 800 150 155
E-mail: servis@generali.cz
Internet: www.generali.cz

Z České rady dětí a mládeže

- Nová telefonní čísla na Kancelář ČRDM – redakci zpravodaje Archa po velkém přečíslování jsou: 234 621 209 - sekretariát, 234 621 379 - redakce, fax: 234 621 541.
- Již tradiční seminář **Setkání** pořádaný pravidelně v prostorách Senátu Parlamentu ČR plánovaný na podzim 2002 se tento rok bohužel neuskuteční. Následkem záplav je totiž jednací sál, jenž měl semináři posloužit, v nepoužitelném stavu a bude v provozu až v březnu 2003. Pokud ovšem máte zájem o setkání se zástupci mnoha sdružení dětí a mládeže, ideální příležitostí je Celostátní velká výměna zkušeností v Praze 8. – 10. 11. 2002, o níž v tomto čísle blíže informujeme.
- V letošním roce pořádá ČRDM **vzdělávací kurz „Účetní – Podvojný účetnictví, daně a související otázky pro občanská sdružení“**. Kurz bude rozdělen do dvou soustředění 18. – 20. 10. a 5. – 8. 12. a bude probíhat v paláci YMCA v Praze, účastnický poplatek je 3000,- Kč. Pokud máte o tento kurz zájem kontaktujte Annu Podsedníkovou, Kancelář ČRDM, tel.: 234 621 542, e-mail: uctetni@adam.cz.
- Téma Archy připravovaná do konce tohoto roku jsou:
8. Rodiče - spolupráce nebo soubor?
9. „Komunální“ neznamená bezvýznamný
10. Co nás páli
Pokud byste chtěli přispět do těchto čísel, kontaktujte redakci zpravodaje Archa na výše uvedených telefonních číslech nebo na e-mailu archa@adam.cz.

ARCHA

Zpravodaj ČRDM o výchově a využití volného času dětí a mládeže

Registrace Ministerstvem kultury: MK ČR 8135
Tematická skupina 13A/A8, ISSN 1212 - 5016
Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s.p., odštěpný závod Přeprava, č.j. 1259/99 ze dne 29. 3. 1999
Redakce: Mgr. Jiří Zajíc, Michala Rocmanová ak. mal., Jakub Kořínek

Adresa redakce:

Česká rada dětí a mládeže
Senovážné náměstí 977/24, 116 47 Praha 1
tel: 234 621 379, fax: 234 621 541
e-mail: archa@adam.cz
IČO: 68379439

Sazba a lito P. Komárek LOTOS a.p.s.
Fotografie z archívů členských sdružení ČRDM
Příspěvky přijímáme nejlépe ve WORD 7.0
Vychází 10x za rok

Kapka 2002

je sbírka pro konto Nadace pro transplantaci kostní dřevě, do níž se zapojili starší skauti v Olomouci, Plzni i jinde předposlední červnový víkend. Nebyla to ale obyčejná sbírka – roveři a rangers při ní myli okna aut u benzínových pump – a kdo z řidičů chtěl, přispěl.

Další podrobnosti najdete na www.neklid.wz.cz

Mezinárodní dudácký festival ve Strakonících

hostil 22. – 25. srpna téměř dvacítka zahraničních souborů a muzik a obdobný počet českých, moravských a slezských. Nejvzdálenějšími hosty s dudáckou muzikou byli Novozélandané, nejpočetnější byli dudáci španělští, skotští a bretonští. Kromě těch našich, pochopitelně...

Kříž smíření

V Teplicích nad Metují a na nedaleké Bukové hoře se v neděli 15. září uskutečnilo výjimečné setkání osobností z České republiky a Německa při slavnostním odhalení památníku Kříž smíření, který je věnován všem obětem bezpráví. Obě strany hovořily o potřebě vzájemného pochopení a upřímného dialogu, který pročistí staré rány a otevře cestu do budouc-

nosti. Projekt Kříž smíření vychází z osobních postojů a od osobního odhodlání jednotlivců vykročit k druhé straně, uskutečňuje se v rovině místní, v jedinečné krajině s osobitou historií, na základě konkrétní události a propojuje se s úrovní mezinárodní, neboť téma, kterého se dotýká, překračuje hranice států.

INEX - SDA

Od víček k hřišti pro děti

Před dvěma lety skauti z celé republiky začali sbírat víčka z PET láhví. První hřiště z desek vyrobených z víček firmou Transform a.s.vzniklo v Havlíčkově Brodě pro Speciální školu, kterou navštěvují tělesně i mentálně hendicapované děti, a vyžádalo si přes 400 hodin práce skautů a roverů ze středisek Pohled a Havlíčkův Brod 2 - Bobříci.

Výsledkem byli nadšení všichni: domeček s lavičkami, bytelné pískoviště, minigolf, prohazovací medvěd a žába, šašek s provlékacím kabátkem, maxidomino, tangram a stavebnice, to vše udělalo dětem obrovskou radost.

Riki, Junák

Diplomy od vévody

V pondělí 30. září se v Klubu Novotného Lávka 6 v Praze konalo slavnostní předání diplomů mladým lidem, kteří se

v loňském roce zúčastnili Programu pro mládež Cena vévody z Edinburghu. Předání bylo spojeno s tiskovým setkáním, při němž byl tento mezinárodní program představen spolu s aktivitami stejnojmenného sdružení, které realizuje Program Edie v ČR, a do nichž se mladí lidé mohou zapojit ve volném čase.

Zlatý Ámos 2003

Ve čtvrtek 3. října byl slavnostně zahájen už desátý ročník ankety o nejoblíbenějšího učitele České republiky Zlatý Ámos 2003. Od té chvíle mohou děti ze základních a středních škol posílat nominace svých oblíbených kantorů.

Příhláška musí obsahovat stručnou charakteristiku kandidáta, popis jedné příhody s ním prožité a podpisy sta osob, které s návrhem souhlasí – na malých školách do 150 žáků stačí polovina z nich. Příhlášky přijímá občanské sdružení Klub Domino, Na Nivách 314, 141 00 Praha 4 do konce tohoto roku. Koncem března 2003 změní šest finalistů síly v klání o titul Zlatý Ámos.

DTA

Vítězové Trampské Porty

– kapely Tempo di vlak z Ostravy a Listek z Prahy zahrály benefičně v pátek 4. 10. v DDM na Karlínském náměstí v Praze. Vstupné bylo dobrovolné a celý výtěžek

byl věnován občanskému sdružení Loděnice Vltava, které přišlo téměř o celou loděnici na Libeňském ostrově. Aby diváci věděli, na co přispívají, byly v místě koncertu vystaveny fotografie ze zatopené loděnice.

Mokry Ámos

Pocit potřeby pomáhat postiženým často opadá stejně rychle jako hladina letošní velké vody. Proto občanské sdružení Klub Domino, Dětská tisková agentura přichází ve spolupráci s MŠMT

ČR s iniciativou, jejímž cílem je získání finanční pomoci školám zasaženým povodněmi. Cílem je získání finanční pomoci pro školy postižené záplavami.

Držitelé titulu Zlatý Ámos, Klub Domino a MŠMT ČR vyzývají podniky, podnikatele a další subjekty, aby jim pomohli při odstraňování škod a vybavení nábytkem a pomůckami.

Podrobnosti najdete na www.mokryamos.zde.cz.

Přehlídky činnosti mládeže

Asociace středoškolských klubů ČR chystá na letošní říjen ve spolupráci s BVV dvě přehlídky činnosti mládeže. První z nich – Creative Hall – se uskuteční na mezinárodním veletrhu Invex v Brně (7. – 11. 10.) a mladí nadšenci zde budou mít možnost předvést jakoukoli vlastní tvorbu v oblasti informačních technologií. Druhá akce s názvem Mladex bude přehlídkou vědeckotechnické činnosti mládeže a proběhne na mezinárodním veletrhu pro řemesla SIMET v Brně (22. – 25. 10.). Příhlášky projektů pro obě akce jsou sice už uzavřeny, ale můžete se přijít alespoň podívat...

